

- Nynke Laanstra

De harteloze muze

Wat vooraf ging

De losbandige vrouw

Fien en Wim zijn achttien jaar getrouwd als Fien worstelt met een jeugdtrauma en haar heil zoekt in een losbandige affaire. Wanneer haar man dit ontdekt, is er voor hem maar één optie: ze moet lijden. Hij bedenkt een kwaadaardig plan en brengt haar oog in oog met haar vroegere kwelgeest: de sadistische hoofdzuster die haar leven tot een hel maakte. De gewezen minnaars Fien en Lars hebben nog één afspraak waarin Fien Lars confronteert met haar ontdekking dat hij haar echtgenoot Wim chanteert. Ze eist dat Lars haar gezin met rust laat. Het gesprek escaleert als Lars haar uitlacht en haar indirect haar dochter Eva bedreigt. Zijn woorden triggeren haar oerinstinct om haar dochter te beschermen, waardoor ze Lars aanvalt. Ze laat hem voor dood achter. Twee jaar later keert Lars na een tijd vol intensieve ziekenhuisbehandelingen huiswaarts. Vervuld van haat jegens Fien en Wim, haar ex-echtgenoot, zint hij op wraak. Niemand kan hem ongestraft verlaten, verminken, aanrijden en voor dood achterlaten. Zijn uitspraak van destijds – 'Eva is zestien jaar, een mooi teer popje. Een welkome aanwinst voor mijn vrouwencollectie' – is vanaf dat moment geen loos dreigement meer. Eva wordt de inzet van een hels poppenspel...

De sluwe verleider

Eva, dochter van Fien en Wim, geniet volop van het bruisende studentenleven. Ze ontmoet Aleck, een veelbelovende fotograaf met wie ze een onstuimige relatie krijgt. Fien vertrouwt Aleck niet, gaat op onderzoek uit en komt gevaarlijk dicht bij de inktzwarte waarheid:

ze ontdekt dat Aleck een pion is van Lars en haar dochter in opdracht verleidt. Ze confronteert Aleck en hij vertelt haar dat de dood van haar vroegere kwelgeest, hoofdzuster Woudstra, geen toeval is maar een klus van Lars. Vermoord! Hoofdzuster Woudstra, Wim, Eva, , iedereen uit Fiens omgeving moet boeten, zoals Lars zei, voor haar haar zondeval. Om er zeker van te zijn dat Aleck zijn opdracht uitvoert, ontfermt Lars zich over Alecks zieke halfzusje, Christine. Met hulp van Fiens oude vriend Caiden, leiden Fien en Aleck – die in werkelijkheid Kjell heet én Lars zijn zoon is, Lars om de tuin, om de beide vrouwen in veiligheid te brengen. Het plan slaagt in eerste instantie, Eva en Stine zijn veilig, maar Lars ontdekt het verraad van zijn zoon: hij werkt samen met Fien. Als wraak neemt hij Christine, door Kjell liefkozend Stine, genoemd mee naar het buitenland en laat Fien en Kjell ontredderd achter met één aanknopingspunt: de coördinaten 43.17.07.7.

PROLOOG

Eindelijk. De adrenaline pompt door mijn lichaam. Het is zover. Ik snuif en voel mijn neusvleugels trillen. De kaarten zijn geschud. Er schalt opzweepende muziek uit de boxen. Ik zing uit volle borst mee.

She's got no mercy for the soldiers

No mercy for the king

no mercy for the soldiers

No mercy for the king

no mercy for the soldiers

No mercy for no king

No mercy for the king

De confrontatie met de Lucifer uit mijn verleden zal vandaag plaatsvinden. Een gekreukte foto van een gelukkig gezin hangt met een plakbandje aan de lijst van mijn grootmoeders antieke spiegel. Een groter contrast als dat met zijn foto is niet mogelijk. Een foto van een grafsteen met zijn naam en gezicht. Ik heb een kruis door zijn hoofd gezet. Ik noem het plaatje wel eens gekscherend mijn therapiefoto. Wat zal die man opkijken als hij mij ziet. Ik ben haar evenbeeld, maar daar stopt dan ook meteen de gelijkenis.

Zij was de liefde zelf. Ik ben gevormd door haat, voor hem. In Zwitserland had hij geen idee wie ik was. Of wel? Die vraag blijft door mijn hoofd spoken. Toen ik aan zijn bed stond, greep hij opeens mijn arm en klemde zijn hand stevig om mijn pols. Ik wist dat het onmogelijk was, maar het leek alsof hij mij doordringend aankeek en me herkende.

Ik schud mijn hoofd en spreek mezelf vermanend toe. 'Bespottelijk. Kappen met die onzinnige gedachten. Focus.' Mijn ogen vinden de woorden op het schilderij. Die grote zwarte letters, ze zijn de eerste uiting van mijn moordplan.

LARS = DOOD

Lars, het is vandaag zestien jaar geleden dat ik door jouw toedoen mijn moeder, zusje en vader verloor. Het is tijd. Vandaag nemen de doden wraak. Vandaag zal ik mij wreken. Jij harteloze man, jij verdient een meedogenloze dood.

Met dikke strepen eyeliner markeer ik mijn verdriet, pijn en haat, maar ook mijn bevrijding. Ik verlang er zo naar. Resoluut pak ik de gekreukte gezinsfoto, kus hem innig en stop hem vervolgens in mijn tas. Mijn oog valt op het rode bakje dat op het bijzettafeltje in de hal staat. Ik kan het niet laten. In het bakje liggen gebutste dartpijlen. Mijn hand vindt ze en gooit ze automatisch stuk voor stuk in de foto. Recht in zijn hart.

Ik start mijn auto en rijd weg. Ik weet hem te vinden. Er is geen ont-snappen meer aan, Lars! Ongewild keren mijn gedachten terug naar onze laatste ontmoeting. Als die dokter toch niet binnen was gekomen. Ik was zo dichtbij. Woedend was ik. Nog steeds. Als ik toen... Op dat moment hinkte ik op twee gedachten. Wraak nemen of het laten gaan en verder leven zonder om te kijken. Ik liet het los. Ik gooide zwarte lappen over het schilderij waar ik zijn dood in had verbeeld, stopte de wraakplannen in de la en zocht de liefde. Een geweldige man maakte zijn entree. Ik stond in vuur en vlam. De eerste keer dat ik voluit genoot van het leven schudde me door elkaar. Ik voelde zijn liefde door mijn lichaam stromen. Mijn wraakplan voor de moordenaar van mijn familie verdween langzaam naar de achtergrond. Ik had er vrede mee. Ik wist het zeker! De liefde zou mijn haat overwinnen. Maar ik kon het niet. Ik was te beschadigd, te verbolgen om de liefde te kunnen omarmen. Ik moest mijn familie wreken. Dan pas zou ik vrij zijn om lief te hebben, geen seconde eerder.

Weg... Hij moet simpelweg uit mijn leven verdwijnen. De moordenaar, Lars, is in- en inslecht en hoort niet in het land der levenden. Hij verdient het niet om rond te lopen. De gewiekste beul blijft iedereen een stapje voor, maar niet meer voor lang als het aan mij ligt.

Het is zoals ze zeggen: een vos verliest wel zijn haren maar niet zijn streken.

Ik was bij een vriendinnetje, dachten ze. Ik zag het gebeuren, hoe die klootzakken mijn moeder en jongere zusje – ze kon amper lopen – de auto in dirigeerden en mijn vader, met een brede glimlach om hun lippen, doodschoten. Een harteloze politieman schoot mijn vader dood. Dwars door zijn hart. Op dat moment zweerde ik wraak te nemen. Een enkel schot, net zoals bij mijn vader, van dichtbij en dwars door zijn hart? Of een lijdensweg? Hoe en wat, ik was er nog niet over uit.

Het enorme gemis en de grenzeloze liefde die ik voor mijn familie voelde, maakte dat ik uren plezier beleefde aan het uitwerken van mijn plan. Lars houd ik sinds kort weer in de gaten, enkel en alleen met het doel dat monster te doden. Zoete wraak is als chocolade: het smaakt naar meer. Ik trainde mezelf tot ik een vrouw was die kon doden. Ik creëerde mijn eigen boevenbende en volgde de zijne op de voet.

Als ik aan kom rijden, slaat de angst mij om het hart. De setting. Er klopt iets niet.

‘Nee, o nee,’ fluister ik ontdaan.

Mijn hart bonkt in mijn keel. Er zijn andere kapers op de kust. Dit kan toch niet waar zijn. Iemand is me voor. Alweer!

Teleurstelling, woede en verdriet maken zich van mij meester.

‘Verdomme! Niet weer.’

Mijn God, net zoals in Zwitserland, ben ik weer te laat. Niemand mag hem hebben. Hij is van mij en van mij alleen! Het is mijn goed recht om hem te doden. Ik móét hem doden!

Woest sla ik met mijn handen op het stuur.

Op een veilige afstand zie ik dat iemand hem eindelijk de baas is. Een kolossale man, een reus bijna, gooit Lars alle kanten op, alsof hij niets weegt. Een hoop kabaal. Ik hoor ze schreeuwen, krijsen en gillen. Opeens spring ik op. Harde klappen en een doffe dreun. Ik bijt op mijn hand om het niet uit te gillen. ‘Laat je nog wat voor mij over?’ fluister ik.

De reus stapt samen met de vrouw in een auto en ze rijden met hoge snelheid de bocht om. Ik slik mijn zenuwen weg. Het is eindelijk zo ver. Zo meteen sta ik oog in oog met de man die mijn leven heeft verwoest. Nu is het mijn beurt. Ik pak mijn wapen en stap voorzichtig door de openstaande deur naar binnen.

De ravage overvalt me.

Ik hoor een deur piepen en twijfel. Wat als...?

Met vaste hand grijp ik mijn wapen, ik ben klaar om het af te vuren, de man te doorzeven als het moet. Op zoek naar mijn prooi sluipt ik op mijn tenen over de puin hoop heen. Een luide knal. Ik verstijf en draai mij vliegensvlug om. Opnieuw een piepende deur. Voetstapen: iemand rent weg. Een startende auto.

Verdomme, hij gaat ervandoor.

Dit sta ik niet toe. Ik ben hier vandaag om de klus te klaren. Ik wil hem horen smeken om zijn leven.

Ik ren naar mijn auto en zet de achtervolging in. Ik zorg ervoor dat er telkens een aantal auto's tussen ons in rijdt. Hij mag niet ontsnappen, maar mij ook niet zien. Even later stopt hij uit bij een naargeestig gebouw. De rillingen lopen over mijn rug; het lijkt wel een oud verpleegtehuis. Je zult hier je dagen maar moeten slijten. Voor ik besluit uit te stappen, zie ik Lars met een jonge vrouw in zijn armen naar zijn auto lopen. Ze lijkt bewusteloos.

Wie is het?

Wat, hè? Nee. Dit klopt niet. Ik kan het niet goed zien, maar het lijkt verdorie Christine wel. Ik schud mijn hoofd. Dat kan niet. Het bestaat niet! Christine is toch dood?

Amper bekomen van de schrik, zie ik dat hij de jonge vrouw op de achterbank legt.

Ik tuur mijn ogen uit mijn hoofd. Ik ben voor negentig procent zeker dat het Stine is.

Lieve, lieve Stine, je leeft dus nog. Wat is er met je gebeurd? Wat heeft hij je aangedaan?

Ik vloek als een doorgewinterde bootwerker.

Ik kan hem nu niet confronteren, verwonden of doden. Niet met haar erbij. Ik richt mijn wapen op zijn autobanden. Ik heb ze in het vizier, maar ik schiet niet. Ik twijfel te lang en zo snel als hij er was, zo snel verdwijnt hij ook weer.

Je geluk is niet eeuwigdurend, Lars S., reken daar maar niet op. Ik smeed een nieuw plan. Je zult de dans niet ontspringen.

Gierende banden trekken mijn aandacht. Een man stormt de auto uit.

Ik sluip dichterbij.

Een tragisch schouwspel speelt zich voor mijn ogen af. Ik krimp in elkaar. Het is Kjell. Ik herken hem direct van de recente foto's die ik onlangs ontving.

'Doe geen moeite. Ze is weg, jongen,' fluister ik op afstand.

Zijn ijselijke schreeuw bevestigt mijn vermoeden. Het was Christine. De radeloosheid in zijn stem gaat mij door merg en been. Mededogen welt in mij op... Ik weet zo goed hoe het voelt om je familie door deze gruwelijke rotzak te verliezen. Ik zie de ontredde houding in zijn houding. Een gebroken man stapt in de gereedstaande auto. Ik slik mijn tranen in. Er komt een einde aan je lijden, Kjell. Ik ga je helpen. Vandaag nemen de doden wraak.

Weer op de weg zie ik net op tijd dat ze een grote parkeerplaats van een hotel oprijden. Ik rijd er langzaam achteraan en parkeer mijn auto zo strategisch mogelijk: ik wil alles zien en toch zo weg kunnen rijden. Ik zie de vrouw, de reus, Kjell en een blonde jonge vrouw uit de auto stappen. Gespannen en verhit lopen ze naar binnen. Ik wil uitstappen, maar bedenk me dat het verstandiger is om te wachten en ze te laten kalmeren.

Een auto komt met hoge snelheid aanscheuren. Een man stapt uit de auto. Hij trekt mijn aandacht. Als ik uit wil stappen voel ik een weerstand. Niet gaan, zegt mijn intuïtie. Afwachten. Een kwartier later komt hij met Kjells meisje het hotel uit. Hun houding spreekt boekdelen. Aan alles is te zien dat er een fikse ruzie is geweest.

‘Het is tijd om jezelf bekend te maken,’ zeg ik tegen mijn spiegelbeeld. Door de verdwijning van Stine is de jacht op Lars opnieuw geopend. Achter in de rij aansluiten, denk ik nijdig en besef dat ik moet buigen voor Kjell. Het is zijn eerste recht... Alhoewel?

Ik heb ook mijn rechten. Om er zeker van te zijn dat ik onderdeel ben van het spektakel, of in ieder geval een front row seat heb, stap ik uit de auto en bereid me voor op de confrontatie met mijn verleden.

Zenuwachtig maar gedecideerd klop ik op de deur en wacht. Het geroezemoes in de kamer verstomt. Heel langzaam gaat de deur open. Drie paar ogen staren mij argwanend aan.

‘Dag Kjell, ken je mij nog?’ vraag ik en steek vastberaden mijn hand uit.

DE ONTREDDERING

KJELL

‘Wat, nee! Mijn god, dit kan niet waar zijn,’ hoor ik een man smartelijk uithalen. Het lijkt wel alsof zijn wereld is vergaan. De ontredering in zijn stem jaagt me doodsangst aan.

‘Nee... O nee!’ gilt de man nu wanhopig, gekweld. Snel kijk ik naar de dames aan de overzijde van het bed. Horen zij het ook? Hun onderlinge blikken zeggen genoeg. Fien en Eva, zij horen het ook. Angst en paniek maken zich van hen meester: ik zie het in hun ogen. Het gillen verstomt.

Ik begrijp het niet. Waarom kijken ze mij zo merkwaardig aan?

‘Kjell, zeg iets,’ roept Fien ontdaan. ‘Toe,’ ze port mijn arm, ‘zeg wat!’ Ze wijst naar de tablet op het bed en herstart het filmpje: Lars’ boodschap. Een filmpje van een huilende Stine, Lars’ gruwelijke gelach en het spel om de macht. Ik hoor hem nog een keer de coördinaten van haar mogelijke verblijfplaats opsommen. Ik sluit mijn ogen. Langzaam dringt het tot mij door. Ik ben die man die zo wanhopig gilte. Het is mijn wereld die is vergaan. Radeloos sla ik mijn handen voor mijn gezicht.

‘Nee! Waarom? Dit kan niet waar zijn! Lars. Stine...’ Verbijsterd kijk ik om me heen. Ik voel het bloed uit mijn gezicht wegtrekken en kan me nog net vastklampen aan het lege bed.

Waarom, Lars? Hebben Stine en ik nog niet genoeg geleden? We zouden vrij zijn... niet meer onder je juk. Waarom nog een keer deze beproeving? Rillend van ellende voel ik dat ik moet overgeven. Ik scan de kamer. Naast de wastafel zie ik een stapel kartonnen kotsbakjes. Een minuut later staar ik naar mijn uitgekotste ontbijt. Het is alsof ik de ontgoocheling erin zie drijven.

Het lege bed onthult, naast de verdwijning van mijn zusje, ook een boodschap. ‘Kom haar maar halen!’

‘De schoft heeft haar gewoon meegenomen,’ bries ik. ‘En die rotzak

noemt zich een vader? De man heeft me tot het diepst van mijn ziel gekrenkt en vernederd. Hij heeft onze laatste druppel bloedband verspeeld. Hij gokt dat ik kom. Goed gegokt. Ik maak hem af. O, meisje toch, ik heb je in de steek gelaten. Lars. Jij... jij smeerlap!

'Ja, wat? Wat wil je nou? Jank toch niet zo jongen. Ik? Ik heb gewonnen! Ik heb jullie verslagen,' klinkt het in mijn hoofd. 'Overloper. Nu weet je hoe ik mij voelde toen ik erachter kwam wat jij achter mijn rug met die feeks hebt uitgespookt! Wat had je dan gedacht? Je hebt buiten de waard gerekend, zoonlief! Heb ik een open zenuw geraakt, jongen? Lekker hè, een mes in je rug!' De extatische lach van het monster galmt in mijn oren.

Voor ik me kan herstellen, begint de duistere hallucinatie weer te grijnzen.

'Zeg vriendje,' lispelt de duivel, 'dit is de prijs die jij moet dokken voor verraad, overlopen en onze band losweken! Of dacht je dat ik zo'n ouwe sukkel was die over zich heen liet lopen? Wie is hier nu de sukkel, jij of ik?' roept hij uitgelaten. Van plezier slaat hij met zijn handen op zijn knieën, hij buldert van het lachen. 'Sul. Sukkel. Idioot.'

Donder op, smerige luchtfietser! Een beetje lopen trippen in mijn hoofd. Geef mij mijn zusje terug en kruip als de sodemieter terug in het hol waar je vandaan komt. De duivel waart toch graag in de donkere krochten van de aarde rond? Nou dan... lazer op!

Woest ram ik het kastje open en check of het roze tasje er nog ligt. Nee. De rest van haar spulletjes liggen schots en scheef. Haar toilet-tas is overhoop gehaald. Lippenbalsem, een haarborstel en tandpasta liggen als stille getuigen op het nachtkastje. Een schaal-tje met druiven, een half glas appelsap. Haar gele lievelingsknuffel ligt nog op het kussen.

Onvoorstelbaar. Wat een lef. Hij is hier gewoon binnen komen wandelen en heeft Stine uit bed gehaald en meegenomen. Zou ze dood zijn?

'Hier, rotzak,' snauw ik gefrustreerd en trap loeihard de postoeel omver. De stalen po klettert op de grond: een hels kabaal.

‘Kjell!’ schreeuwt Fien. ‘Kijk toch eens wat je doet,’ en wijst naar een spoor urine.

Eva staat overdreven met een vinger in haar mond te kokhalzen, alsof haar maag zich ter plekke omkeert.

‘Gatver,’ roept ze kakkineus, ‘in wat voor smerige bende ben ik terechtgekomen?’

De ammoniakgeur dringt zich nu ook aan mij op. Ik pak een handdoek en gooi hem achteloos over de vlek. ‘Zo tevreden dames?’

Je druk maken over een gevallen pispot terwijl mijn zusje is ontvoerd, nu weet ik waar jullie prioriteiten liggen. Lazer toch gauw een eind op.’

Haar hautaine blik misprijzende gesis legt de status van onze verhouding pijnlijk bloot. Eva’s innige liefdesverklaring van een half uur geleden is ingeruild voor hoon en minachting. Eva maakt een laatdunkend wegwerpgebaar. ‘Jezus man, laat je niet zo gaan.’

Fien schudt hooghartig haar hoofd. ‘Mijn god Kjell, doe toch niet zo idioot, anders...’

‘Ja, anders wat?’ schreeuw ik terug. ‘Had je wat, Fien?’ roep ik onbeheerst.

Ik ga lijnrecht tegenover haar staan en schreeuw nog een keer in haar asgrauwe gezicht: ‘nou, had je wat? Het is allemaal jouw schuld! Als jij... Als Caiden en jij beter jullie best hadden gedaan dan was dit niet gebeurd. Ik heb wel geleverd!’ schreeuw ik en ik wijs naar Eva. Ik voel dat ze staat te trillen op haar benen. Ik heb beet.

‘Of wil je soms zeggen van niet?’

Ik negeer de duidelijke waarschuwing in haar ogen. Ik ga te ver, ik weet het, maar alle grenzen zijn vervaagd. In liefde en oorlog is toch alles geoorloofd? Dat was zeker het geval toen het om haar dochter draaide. Nu draait het om mijn zusje. Ik hoor het Lars nog zeggen: ‘Een wurggreep voor een wurggreep...’

Ik knijp mijn ogen samen, bal mijn vuisten en zeg vals: ‘Je weet toch wel hè, dat dit alles niet was gebeurd als jij een braaf vrouwtje was geweest in plaats van Lars te overrijden en voor dood achter te laten?’ bries ik. ‘Dus dame, jij bent de bron van deze ellende, hoor je me? Jij!’

Verbeten kijk ik haar aan. Mijn bittere lach vult de kamer.

‘Nou,’ zeg ik bits tegen Fien, ‘verder nog wat?’

Onze neuzen raken elkaar nu bijna. Ze staart strak voor zich uit. Ik sta te schuimbekken. Ik zie haar woede en verdriet maar ook angst. Ze voelt zich verraden. Ik doe een stap naar achteren, klak de sporen van mijn cowboylaarzen tegen elkaar aan, en sta met een kom-maar-op-houding voor haar. Met trillende neusvleugels perst ze haar lippen op elkaar. Ze haalt adem en begint heel zacht te praten. ‘Kjell, weet je...’ zegt ze met een dun stemmetje.

Ik begin schamper te lachen. ‘Ja Fien, wat zeg je? Ik versta je niet.’ Minachtend voeg ik toe: ‘Een beetje luider graag, we willen het allemaal horen.’

Behoedzaam zegt ze afgemeten: ‘Kjell, ik begrijp je verdriet en woede. Maar mijn schuld, nee dat is niet waar. Want ik heb Lars niet gemaakt tot wie hij geworden is. Ik heb de dobbelstenen niet gegooid, of wel dan? Deze helse uitkomst is zeker niet mijn schuld. Ik heb het monster niet gecreëerd!’

Ik hoor een vleugje cynisme in haar stem. ‘Je hebt er wel aan mee geholpen, of niet dan?’ antwoord ik en draai me om. In mijn stem ligt veel meer dan een vleugje cynisme.

Ze knikt.

En daar is hij weer. Hersenschim Satan. Ik hoor zijn vunzige gelach. ‘Nou pa,’ bitter spuug ik de woorden uit, ‘ik zal niet eerder rusten, hoor je me, geen tel rusten voor ik Stine terug heb, en jij dood en begraven bent! Hoor je me, vadertje lief? Ik pak je bij je strot. Hé pisllek, hoor je me?’ roep ik nog een keer.

Fien en Eva durven niets te zeggen.

‘Idiot,’ mompel ik, ‘je kent hem toch.’ Als hij hier voor je zou staan, zou hij genieten voor twee. Verdriet en angst, hij kan er maar geen genoeg van krijgen. Hoe meer hij ervan zaait, des te gelukkiger hij is. Mijn haat is gegroeid tot moordproporties. Geëmotioneerd kijk ik om me heen. Ik kan het nog niet bevatten. Een onschuldig meisje meenemen. ‘Hoe kon je?’ zeg ik. Ik voel me verslagen.

‘Omdat ik het kan. Ik heb je gewaarschuwd,’ klinkt het. Zijn geest doolt door de kamer.

‘Zeg, vriend.’ Zijn barse stem doet mij huiveren. ‘Niet ik, maar jij bent schuldig, dat besef je toch wel? Het was naast een afspraak ook een bevel! We hadden een overeenkomst. Een pact. Een deal, die jij eenzijdig hebt opgezegd. Je hebt het over jezelf en over Stine afgeroepen. Jij hebt haar de genadeklap toegebracht. Jij hebt haar verraden.’

‘Onze grootste angst is realiteit geworden,’ hoor ik Fien mompelen. De waarheid slaat me met een mokerslag recht in mijn gezicht. Stine is door mijn toedoen overgeleverd aan een schurk die een voorliefde heeft voor gehavende vrouwen. Hij vertrouwde op zijn eigen metier. Macht, wraak en een ijzeren grip zijn al jaren de vaste pijlers van zijn bestaan, en ik? Ik dacht in al mijn arrogantie dat ik hem om de tuin kon leiden. Idioot die ik was. Natuurlijk sloeg het monster keihard terug. Desolaat kijk ik naar het lege ziekenhuisbed. Het gevolg van mijn falen. Ik heb haar verlaten. Alle hoop op een goed en vreedzaam leven is in één klap verwoest. Ik vecht tegen de opkomende tranen, maar win het niet van ze. Wanhopig grijp ik de lakens. Onbewust ruik ik eraan en herken haar vertrouwde lichaamsgeur, vermengd met een zweem van de parfum die ik haar bij mijn laatste bezoek had gegeven. En nu?

‘Barbaar!’

2

De realiteit is zo onwerkelijk maar dringt steeds meer tot mij door. Lars S., je bent en blijft gajes. Fien schuifelt langzaam dichterbij en probeert mijn stemming te peilen. Liefdevol maar waakzaam fluis-tert ze, 'het spijt me zo, Kjell. Voor haar maar ook voor jou. We gaan haar zoeken. Ze komt bij je terug. Nog even volhouden...'

'Dat kan ik niet meer,' verzucht ik en kijk haar aan. 'Het is te veel.' Ze knikt begrijpend. 'Nu misschien niet, maar straks, morgen of overmorgen keert de kracht in je lichaam terug en dan kun je het aan. Want dat heb je toch al die jaren gekund? Je hebt je leven lang al onder zijn schrikbewind geleefd en kijk eens wat je geworden bent. Een prachtig mens die in staat is juiste keuzes te maken.'

Haar troostende hand die kalm over mijn rug wrijft, doet mij de ernst van de situatie beseffen, meer dan mij lief is.

Stine is verdwenen omdat ik Eva heb gered uit de klauwen van dat zieke monster. Hij heeft me geraakt in het centrum van mijn bestaan. Bedroefd kijk ik met een schuin oog naar Eva. Ze is lijkkbleek en kijkt ernstig verontwaardigd van Fien naar mij. Het tij is volkomen gekeerd. Ik slik. Was ze het allemaal wel waard? schiet als een bliksemschicht door mijn hoofd. Beschaamd wend ik mijn hoofd af. Natuurlijk was ze het waard. Hij wilde Fien kapotmaken door haar dochter te doden. Een leven voor een leven... Mijn handen zijn weliswaar vuil, maar dáár kon ik niet meer aan meewerken.

Ik wil wegrennen, maar het lukt niet. Het is alsof mijn angst regeert over mijn woede. Mijn benen, ze trillen. Wat ik ook probeer, ik krijg ze niet van hun plaats. Ik kan geen stap verzetten.

Het lijkt alsof ik vastgeplakt ben aan de vloer. Ik ben totaal overrompeld en kapotgestreden.

Plotseling voelt het alsof Lars dwars door me heen kijkt. Ik hoor zijn smerige lach.

Dit is echt. Hij is heel dichtbij. Ik haal diep adem door mijn neus. Ik ruik zijn adem. Hij is hier. Langzaam draai ik me om maar zie niemand. Of toch wel? Een schaduw reflecteert in de ruit. 'Lars, kom maar op als je durft. Laat je zien!'

Fien kijkt me aan alsof ik gek geworden ben. Ze knipt met haar vingers.

'Rustig blijven, Kjell,' maant ze me. 'Lars is hier niet.'

Wat? Wat denkt ze wel niet!

'Kijk dan,' roep ik en wijs naar de ruit. 'Daar, je ziet toch ook een schaduw?' We kijken allebei maar zien niets anders dan onze eigen gedaanten.

'Kjell, stop,' onderbreekt ze me. 'Kappen nou. Hij is er niet, echt niet.'

'Wel. De duivel staat ons allemaal uit te lachen. Lars, geef haar terug!

Je had het beloofd...'

'Kjell, toe nou. Hij is hier niet. Waar kan hij naartoe? Laten we...'

'Laat maar,' onderbreek ik haar. 'Het is voorbij. Je hebt gelijk. Hij is hier niet. Moedeloos schud ik mijn hoofd, haal mijn schouders op en wrijf de tranen van mijn wangen. Uit mijn linkerooghoek zie ik dat Eva en Caiden tegelijkertijd hun blik afwenden. Ik begrijp Eva wel.

'Weet je Fien, dat misbaksel is gevlogen. Met haar. Misschien is ze al verkocht. Als dat zo is, dan hoop ik voor haar dat ze dood is,' fluister ik terwijl ik mijn angst onder controle probeer te krijgen en mijn tranen terug probeer te dringen. Ik kijk Fien aan. Ze knikt alleen maar. Ik herken haar blik. Een mengeling van woede en angst. 'En Stine?' vraagt ze.

Ik haal mijn schouders op.

'Waarschijnlijk beseft ze niet alles, gelukkig maar. Maar als ze nog leeft, zal ze wachten tot ik haar kom halen. En dat is ook precies wat ik ga doen. Dat weet hij maar al te goed. Ik ben benieuwd naar zijn welkomstcomité.'

Ze kijkt me met grote ogen aan.

‘Herken je die coördinaten?’

Ik knik. ‘Ik heb wel een idee. Volgens mij zit hij in Frankrijk. Met haar. Maar niet voor lang.’

Ik pak mijn telefoon en Google de cijfers.

‘Ja, zie je wel.’

Snel laat ik haar mijn telefoon zien. Hij heeft zich verscholen in Midden-Frankrijk.’

‘La France. Mooi. Op zoek naar hem en een guillotine.

Zijdelings vang ik Eva’s blik. Met haar ijskoude ogen kijkt ze dwars door me heen. Ze beseft steeds meer dat we haar voor de gek hebben gehouden. Dat het voor haar eigen bestwil was zal ze nooit geloven. Onschuldige liefde heeft plaatsgemaakt voor broeierige haat.

‘Jullie zijn gestoord. Ik geloof er geen snars van. Een vader die zijn eigen kind ontvoert. Bullshit. No way. Er is hier heel wat anders aan de hand. Houd een ander voor de gek! Een beetje mijn intelligentie onderschatten.’ Wat volgt is een schamper lachje en een hatelijke blik richting Fien.

‘Nou, biecht maar op. Die man, die zogenaamde vader, dat is vast en zeker je voormalige minnaar, hè mama?’ sneert ze. ‘Want die had je toch? Alsof ik dat niet weet. Ik wist het al die tijd al.’ Ze mompelt nog wat na.

Fien kleurt. Ze wil opspelen maar buigt vreemd genoeg haar hoofd. Eva voelt precies waar de kneep zit. Ze heeft grip op haar moeder. ‘Nou,’ snauwt ze, ‘of duik je nog steeds de koffer met hem in?’

Nog steeds reageert Fien niet. Omdat ik ook niet weet wat ik moet zeggen, volg ik haar voorbeeld maar en negeer Eva. Ik kijk de andere kant op en ben benieuwd hoe dit afloopt. Een catfight tussen moeder een dochter.

‘Ik wil het weten en wel nu,’ zegt Eva woedend tegen haar moeder en mij. ‘Zeg op, wat is dit voor bullshit? Wat is jullie link? Ik kan het niet meer volgen. Aleck, is Kjell en Lars is...de vader van Stine en je voormalige minnaar? Heb ik het goed geraden?’ Haar walging klinkt door de woorden heen. Ze zwaait met haar hand alsof ze een smerig insect weg mept. ‘Toe, zeg op dan. Wat is jullie geheim? Wie is die

Lars? Wie is die man die de grote onbekende Stine heeft ontvoerd en waarom vrezen jullie hem? Stelletje mafkezen. Je zult maar zo'n laffe broer hebben. Jij bent een schijtbak!' sneert ze tegen mij.

'Eva!' schreeuwt Fien. 'Je gaat te ver. Mij veroordelen à la, maar besef wel, jongedame, dat Kjell je leven heeft gered!'

'Ze heeft gelijk,' zeg ik. 'Ik ben een laffe broer! Of, zoals je zegt Eva, ik ben inderdaad een schijtbak. Je slaat de spijker op zijn kop. Gegroet. Ik ga en maak hem af.'

Zonder de dames nog een blik waardig te gunnen storm ik de kamer uit. Woedend rennen Fien en Eva achter mij aan.

Achter mij hoor ik Fien roepen: 'Niet zo, ga zo niet weg! Dat is wat hij wil. Dat begrijp je toch wel? Zonder plan speel je hem volledig in de kaart'.

'Je hebt helemaal gelijk,' schreeuw ik terug, 'maar ik ga toch. Ik wil hem nu kielhalen. Het is nu of nooit. Ik heb er nu de kracht voor.'

'Je vader zal je vermoorden, Kjell.'

Ik stop abrupt. 'Fien, zeg dat nooit meer.' Woedend kijk ik haar aan. 'Hij is mijn vader niet meer. Dat is hij nooit geweest. Ik weet exact hoe hij mijn aandeel in Eva's redding zal omschrijven. Het *Swenseon* verraad. Hij zal mij een laffe klootzak vinden omdat ik, zoals hij altijd zegt, het gen mis. Dat stukje DNA heb ik niet. Ik heb geen *killer instinct*. Dat denkt hij, maar dat heb ik wel. Ik ga.'

'Nee, ga niet! Nog niet. Hij slacht je af als een beest!' gilt Fien. 'Niet doen, niet zo. Als je hiermee doorgaat, help ik je niet,' roept ze en trekt aan mijn mouw. Ik ruk me los. Fien blijft tekeergaan en gillen dat het niet zo moet... Eva's geschokte blik flitst aan mij voorbij en doet me vreemd genoeg beseffen dat Fien gelijk heeft. Ik draai me om.

'Fijn dat je weer bij zinnen bent. We gaan nadenken over hoe we dit moeten aanpakken en Kjell, geen onzinnige acties meer.' Ze kijkt me doordringend aan. 'Alleen met een goed doordacht plan hebben we een kans. Duidelijk?'

3.

Een uur later belanden we in de hotelkamer van Caiden die zich stamelend excuseert voor de rotzooi. Opgefokt gooi ik wat kleding van de stoel en ga zitten.

‘En nu, Fien?’

Ze geeft geen antwoord. ‘Ik moest met alle geweld mee en nu geen woord? Hé, hoor je me?’ Ze wijst naar de telefoon terwijl ze me woedend aankijkt, zich omdraait en mij aan mijn lot overlaat.

Ik krijg je nog wel Fien, schiet er door mijn hoofd. Mij negeren, wat denkt ze wel. Ze komt er nog wel achter.

Verdomme, ik lijk soms echt meer op hem dan ik me besef!

Ondertussen wordt Fien steeds wanhopiger omdat ze Wim maar niet te pakken krijgt. Ze is ziedend en wil Eva geen minuut langer aan deze situatie blootstellen dan noodzakelijk is. Steels kijk ik naar Eva. Telkens als ik probeer contact te maken, draait ze abrupt haar hoofd weg en kijkt ze stuurs voor zich uit. Ik voel me niet echt in het hier en nu en kijk om mij heen alsof ik uit mijn eigen lichaam ben getreden en alleen maar kan waarnemen. Verwonderd kijk ik naar die grote reus. Opeens begin ik hysterisch te lachen en laat ik me van de bank afglijden. Alle ogen zijn op mij gericht. De schelle lach is overgaan in schel gekrijs.

‘Waarom, waarom heb ik hoog spel gespeeld, waarom...’ stoot ik uit. Een hand trekt mij omhoog en zet mij krachtig op een rechte, harde stoel neer.

‘Je moet de pijn wegdrinken,’ beveelt de reus. Hij zet met een dreun de whiskyfles op tafel en schenkt twee glazen tot de rand vol. Ik kijk met afgrijzen naar de amberkleurige inhoud en aarzel. De scherpe geur dringt mijn neusgaten binnen. Ik houd niet van sterkte drank, nooit gedaan ook, doe mij maar een jointje. Weifelend reik ik met trillende hand naar het glas. Hij kijkt me met argusogen aan en wanneer ik geen aanstalten maak het glas op te pakken knikt hij met zijn

hoofd. Alsof hij mij wil overtuigen dat het echt een heerlijk goedje is, slaat hij met één teug de inhoud van het glas achterover, schudt met zijn hoofd en schenkt zichzelf nog een keertje in en vult het glas tot aan de rand. Nog steeds heb ik niet gedronken. Hij lacht, duwt met zijn elleboog tegen mijn schouder en dringt erop aan dat ik de whisky in één teug opdrink.

‘Wat ben je toch een lafbek,’ hoor ik Eva op neerbuigende toon zeggen. Haar droom is uiteengespat, dus ik kan haar geen ongelijk geven.

‘Toe’, dringt hij nog een keer aan. ‘Opdrinken.’ Er is geen ontkomen aan. Ik sluit mijn ogen en laat de scherpe drank door mijn keel glijden. Mijn strot brandt als de ziekte. Ik wil het uitschreeuwen maar besef dat dat wel heel kinderachtig zou zijn. Krachtig zet ik het glas op tafel, pak de fles en schenk mijzelf nog een dosis van deze bijtende vloeistof in. Hij heeft gelijk. Het verdooft de pijn.

Eva en Fien werpen elkaar over en weer woedende blikken toe. Ik ben benieuwd wanneer de bom barst. De kruik gaat net zo lang te water tot ze barst. Ik sta op, loop wat rond en zeg: ‘Jullie hebben gelijk. Met een goed doordacht plan is het een riskante onderneming, laat staan zonder plan, dan is het onmogelijk.’

Opgelucht kijken Caiden en Fien mij aan.

‘Jij kent je vader het best’, antwoordt Fien zacht. Ze veert meteen op. Haar lip trilt. Alle kleur verdwijnt uit haar wangen.

‘Sorry Kjell, het was niet mijn bedoeling...’ Geschrokken slaat ze haar hand voor haar mond. ‘Geeft niet’, onderbreek ik haar en wuif haar angst voor mijn woede weg.

‘Mijn vader,’ zeg ik. Mijn mond trekt bitter samen. ‘Mijn vader...’ de lettergrepen rollen grievend uit mijn mond.

‘Laat me niet lachen. Deze man, een ontaarde vader die nergens voor terugdeinst, ken ik zoals je zegt, goed genoeg. Ik ken zijn woede. Ik heb hem niet alleen verraden, maar ook onze bloedband verbroken. Zo zal hij het ervaren. Hij wil mij en alles wat ik liefheb tot op het bot verwoesten. Hij heeft mij en mijn moeder nooit liefgehad. Nou

ja, misschien in het begin een beetje, maar er is iets met hem gebeurd waardoor hij knapte en zijn boze, duistere kant de ruimte kreeg om zich te ontwikkelen. Hoe dan ook, hij moet uit de weg geruimd worden. Hij heeft zoveel levens kapotgemaakt, kapotgeschoten... hij verdient het leven niet'.

Ik snak naar lucht na die harde woorden.

'Lars, you're a dead man!' roep ik door de kamer. Ik weet dat hij hier niet kan zijn, maar ik hoor zijn krenkende lach de kamer vullen. Ik hoor zijn smalende stem...

'Jij, wat zal jij toch jongen... jij durft toch niks, je bent net je moeder. Ook zo'n zwak schaap.'

'Je houdt je bek over mijn moeder, hoor je me!'

Voor ik het weet pak ik de fles van de tafel en smijt hem tegen de muur. De whisky sijpelt een patroon van strepen en vlekken op de muur.

'Geen woord over mijn moeder, duidelijk. Ze was veel te goed voor je!'

Weer die minachtende lach.

'Daag me niet uit Lars! Ik doe je met liefde iets aan.'

Fien staat op, pakt mij bij m'n schouders en rammelt me als een klein kind door elkaar.

'Nu is het genoeg. Zelfmedelijden helpt niet daar haal je Stine niet mee terug. En vanaf nu geen drank meer.'

De reprimande is niet alleen aan mij gericht. Ook Caiden buigt schuld bewust zijn hoofd. Streng zegt ze: 'We moeten helder en planmatig te werk gaan. Waarom is hij altijd iedereen te slim af denk je?' Ik haal mijn schouders op. 'Naast dat het een rotzak is, is hij slim, gewiekst en heeft hij geen geweten.'

'Juist,' zegt Fien. 'Daar hebben we nu geen fluit aan. Beter nadenken Kjell. Het gaat om Stine.' Ze kijkt me scherp aan met haar *killerogen*. Langzaam buig ik mijn hoofd. 'Ik heb werkelijk geen idee,' zeg ik en haal beschaamd mijn schouders op.

Ze zucht. Haar ergernis is duidelijk hoorbaar.

'Wil je weten hoe ik erover denk?'

'Graag,' fluister ik en blijf naar mijn schoenen staren.

'Het is eigenlijk heel simpel. Hij blijft altijd maar doordenken over hoe hij alles en iedereen voor zijn gewin kan gebruiken. Dat moeten wij nu ook doen. Hoe walgelijk ook, we moeten ons verplaatsen in zijn wereld. Ook psychopaat worden.'

'Haha, die Fien! Denk je echt dat het zo simpel is? Laat me niet lachen. Ik dacht het niet Fientje, je bent nu wel heel naïef. Om hem überhaupt te evenaren moet je een doortrapt monster zijn. Om hem te trotseren, ijselijk harteloos'.

Door haar wimpers zie ik een kille, berekenende blik die ik nog niet eerder heb waargenomen. 'Nou Kjell, dan is dat wat ons te doen staat!' Ze staat op en wenkt me. Haar gezicht staat zacht, vriendelijk bijna. Schijn bedriegt. Haar ogen, ze spreken boekdelen. Ze is op oorlogspad.